

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci

žalobkyně: **T. T. H. T., narozená X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika**
bytem R. 291, B.
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2017, č. j. MV-77517-7/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 6. 9. 2017 doručenou zdejšímu soudu dne 8. 9. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2017, č. j. MV-77517-7/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 11. 5. 2017, č. j. OAM-11348-34/PP-2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně brojí především proti skutečnosti, že se v jejím případě jedná o účelově uzavřené manželství. Případné nedostatky a rozpory ve výsledcích jsou způsobeny různým vnímáním skutečnosti jednotlivými osobami a specifickým fungováním paměti. Žalobkyně v této souvislosti připouští jisté rozpory, avšak jejich výklad správními orgány je naprosto absurdní a opakovaně doplňován o vlastní domněnky. Snaha využít jako důkaz výsledků babičky manžela žalobkyně není přípustná. Prvostupňový orgán navíc veškeré nejasnosti přičítal v neprospěch žalobkyně, na základě svých domněnek ze skutkového stavu vyvozoval neodvoditelné a vždy zdůrazňoval pro žalobkyni nejméně příznivou variantu výpovědi. Nelze souhlasit ani s tím, že správní orgány netradičností vztahu žalobkyně a jejího manžela automaticky pokládaly za jasný důkaz účelovosti jejich jednání. Svou argumentaci žalobkyně podpořila též odkazem na judikaturu správních soudů a Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Sdělení Komise ke směrnici 2004/38/ES“), v němž byly vyjmenovány faktory, které lze považovat za způsobilé vznést pochybnost o tom, zda je manželství účelové či nikoliv. U žalobkyně nedošlo k naplnění všech těchto faktorů, navzdory tomu správní orgány dovodily účelovost uzavření manželství a jakékoliv snahy žalobkyně o prokázání opaku pak označily za účelové jednání s cílem získat pobytové oprávnění a snahy jejího manžela za účelovou snahu vyhnout se trestnímu stíhání. Nebyl tak ani řádně zjištěn skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu.
3. Dále žalobkyně rozporuje způsob, jakým se správní orgány vypořádaly s aktuálním stavem, ve kterém se manželství žalobkyně nachází. Aktuální stav je přitom pro posouzení žádosti o povolení k pobytu stěžejní. I pokud by bylo manželství uzavřeno účelově, je zásadní, jaký vztah je mezi manželi v současné době. Opačný postup by byl i v rozporu se

zásadou legitimního očekávání, neboť sama žalobkyně tyto závěry (plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102) ve své rozhodovací praxi využívá.

4. Napadené rozhodnutí je též nepřiměřené. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že v daném případě nemusí být přiměřenost dopadů do života žalobkyně posuzována. Byť ustanovení § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců takovou povinnost neuvádí, stále existuje ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, z něhož povinnost zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona vyplývá. Dané ustanovení pak uvádí minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí zabývat. Ostatně nutnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí vyplývá i ze základních zásad činnosti správních orgánů, mezinárodních smluv či ústavního pořádku. Pokud se žalovaná s touto nepřiměřeností nevypořádala, jednala také v rozporu s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. K tomu je napadené rozhodnutí v rozporu též s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 10 Ústavy České republiky.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila podáním ze dne 21. 11. 2017, v němž odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisového materiálu. Napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná se ztotožnila se závěrem prvostupňového orgánu, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona účelově uzavřeným manželstvím.

IV. Jednání

6. Na nařízeném jednání dne 2. 10. 2019 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně zopakovala, že napadené rozhodnutí bylo založené na domněnkách, nikoliv důkazech, nebyl zjištěn aktuální skutkový stav v době napadeného rozhodnutí, správní orgány nedisponovaly důkazy o účelovém jednání žalobkyně, neboť se ani o účelově uzavřené manželství nejedná, nebyla zkoumána přiměřenost napadeného rozhodnutí a byly porušeny ústavní a mezinárodní právní předpisy. Žalovaná odkázala na provedené výslechy se žalobkyní i jinými osobami, z nichž jednoznačně vyplynul závěr o účelovosti uzavřeného manželství. Příslušná kritéria, zda se o účelové manželství jedná, byla naplněna. Posuzování přiměřenosti v daném případě zákon o pobytu cizinců nepředpokládá. Navíc žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně je napadené rozhodnutí nepřiměřené. Předmětem posuzování správních orgánů nebylo to, že žalobkyně má dceru.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

9. Podstatou sporu v nyní projednávané věci je především otázka, zda se žalobkyně dopustila obcházení zákona prostřednictvím účelově uzavřeného manželství.
10. Ze spisového materiálu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Žalobkyně podala dne 10. 8. 2016 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87b zákona o pobytu cizinců, k níž doložila oddací list ze dne 7. 8. 2015, z něhož vyplývá uzavření manželství s občanem České republiky P. K. Manželství bylo uzavřeno dne 7. 8. 2015 ve městě Haiphong ve Vietnamské socialistické republice.
11. Prvostupňový orgán v rámci prověření místa pobytu žalobkyně zastihl babičku P. K., která nevěděla o tom, že by se její vnuk oženil, potvrdila, že se její vnuk se žalobkyní zná a občas spolu mluví, nicméně u nich žalobkyně nebydlí, ale bydlí v domě na náměstí. Za účelem zjištění skutkového stavu dále prvostupňový orgán provedl dne 14. 10. 2016 výslech žalobkyně a svědeckou výpověď jejího manžela, tchýně (matka manžela) V. K. a P. O. T. (řčená A.). Z výslechů mimo jiné vyplynulo, že se žalobkyně se svým manželem seznámila prostřednictvím A., následně spolu byli v kontaktu přes mobil, poprvé se viděli na letišti ve Vietnamu, kam za žalobkyní manžel společně s A. letěli dne 17. 7. 2015, již dne 20. 7. 2015 manžel požádal žalobkyni o ruku a následně dne 25. 7. 2015 proběhla svatba. Žalobkyně bydlí ve společné domácnosti s manželem a jeho rodinou od začátku svého pobytu v České republice, tj. ode dne 4. 8. 2016, přičemž po svatbě si chtěla našetřit na letenku, proto do České republiky přiletěla až rok po svatbě. Dále prvostupňový orgán upozornil na rozpory plynoucí z jednotlivých provedených výpovědí. V případě tchýně žalobkyně se jednalo například o skutečnost, že se se žalobkyní moc nebaví, nicméně hodně společně vaří. Zároveň tato vypověděla, že se svatbou souhlasila a věděla o ní ještě před jeho odletem do Vietnamu, zatímco manžel žalobkyně (P. K.) sdělil, že své rodině o plánované svatbě předem neřekl. Nesoulad zazněl také mezi výpověďmi žalobkyně a A. (P. O. T.) ohledně vlastní znalosti (znalost rok a půl přes internet vs. kamarádka z dětství). Především ale prvostupňový orgán upozornil na rozpory mezi výpověďmi žalobkyně a jejího manžela ohledně historie vztahu (intimní život po žádosti o ruku vs. po svatbě), společného pokoje (pohovka vs. postel; žluté vs. bílé stěny), financí (přivezení úspor z Vietnamu vs. žádné úspory) či společného času (nadcházející víkend bude manžel v práci x bude mít volný víkend).
12. Další místní šetření byla provedena dne 9. 11. 2016 a 10. 11. 2016, přičemž žalobkyně byla v domě žalobce zastižena jednou. Dne 19. 1. 2017 byl proveden další výslech žalobkyně a svědecká výpověď manžela žalobkyně. Na základě nich prvostupňový orgán konstatoval přetrvávající rozpory, které se dále prohloubily. Kromě již výše uvedených prvostupňový orgán poukázal na rozpor ve způsobu komunikace mezi žalobkyní a jejím manželem před návštěvou manžela ve Vietnamu (několik dnů vs. několik měsíců komunikace prostřednictvím A., 2x až 3x týdně vs. každý den, čeština vs. vietnamština), v průběhu návštěvy ve Vietnamu (přítomnost osob, které jej doprovázely na hotel, resp. vyzvedávaly po příletu, a místo, kam se po příletu všichni odebrali), způsobu žádosti o ruku (na hotelu vs. u rybníku, sdělení „ano“ v češtině vs. vietnamštině, žádost bez prstenu x včetně prstenu), podobě vyzvednutí žalobkyně po příletu do České republiky (dva kufry vs. tři kufry, vyzvedl ji manžel vs. manžel a jeho kamarád, žalobkyně neobdržela žádný dárek vs. dostala kytku), způsob trávení minulého víkendu (návštěva kamaráda vs. žádná návštěva, přítomnost návštěvy z pátku na sobotu vs. ze soboty na neděli, přespání této návštěvy v obýváku vs. v kuchyni) či facebookový profil manžela (stran profilového obrázku či vzájemné „přátelství“ na Facebooku).

13. Na základě místních šetření, výsledků žalobkyně a svědeckých výpovědí jejího manžela, P. O. T. a V. K. prvostupňový orgán dospěl k závěru o účelovém uzavření manželství žalobkyně a P. K., čímž se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a naplnila tak důvody pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Účelem uzavřeného manželství nebylo trvalé soužití s manželem ani vzájemná podpora a pomoc, ale získání pobytového oprávnění.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala blanketní odvolání, které následně doplnila o odvolací námitky obdobné těm, které uplatnila ve svém žalobním návrhu.
15. Žalovaná přisvědčila názoru prvostupňového orgánu o účelovém uzavření manželství, čímž se žalobkyně dopustila obcházení zákona ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaná poukázala na způsob seznámení prostřednictvím „A.“ (P. O. T.), udržování kontaktu prostřednictvím telefonu, odlet P. K. do Vietnamu, kde žalobkyni viděl poprvé, krátce nato však bylo uzavřeno manželství. Žalovaná odkázala rovněž na nesrovnalosti vyplývající z provedených výsledků (viz výše), které jsou zásadní a svědčí o snaze zkreslit zjišťované skutečnosti. Snahu zastírat dokresluje výpověď žalobkyně po konfrontaci s rozdílnými výpověďmi manžela či jiných svědků. Většina odpovědí je odlišná natolik, že namísto plnění funkcí manželství dle rodinného práva to svědčí o snaze řešit pobytovou situaci žalobkyně na území České republiky. Dále žalovaná poukázala též na skutečnost, že spolu manželé začali žít ve společné domácnosti až od 3. 8. 2016. Doklady potřebné k uzavření manželství si P. K. obstaral již před odjezdem do Vietnamské socialistické republiky (dříve, než se se žalobkyní vůbec setkal). Žalovaná konstatovala rovněž soulad prvostupňového rozhodnutí a postupu prvostupňového orgánu s právem Evropské unie. V daném případě nebylo nutné zohledňovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení u prvostupňového orgánu byl dostatečně zjištěn skutkový stav, prvostupňové rozhodnutí je přezkoumatelné a byly hodnoceny všechny okolnosti případu.
16. Dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
17. Důvody pro zamítnutí žádosti cizince o udělení přechodného pobytu jsou uvedeny v § 87d a § 87e zákona o pobytu cizinců.
18. Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
19. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem správních orgánů o účelovosti manželství s P. K. Soud však na základě všech skutečností obsažených ve správním spise nemá pochybnosti o tom, že se v daném případě jedná o účelově uzavřené manželství. Lze poukázat na závěry vyplývající z provedených výsledků žalobkyně a svědeckých výpovědí manžela žalobkyně, její tchýně či kamarádky A. Manžel žalobkyně za ní odjel do Vietnamu, aniž by se předtím

viděli či byli spolu blíže v kontaktu, přitom několik dnů po příletu do Vietnamu již žalobkyni požádal o ruku a krátce nato se dokonce vzali. Samotné okolnosti žádosti o ruku i následné svatby však oba manželé vylicili jinak, neshodli se ani na základních rysech, ať již se jedná o místo žádosti o ruku, pořízení snubního prstenu, způsobu souhlasu žalobkyně či počtu hostů na svatbě. Nehledě na okolnost prvního intimního styku žalobkyně se svým manželem, u něhož se oba lišili z hlediska jeho časové datace. O účelovosti uzavřeného manželství svědčí i přílet žalobkyně do České republiky až dne 4. 8. 2016, tj. o rok později po svatbě.

20. Žalobkyně se v žalobním návrhu nesnaží uvedené rozpory blíže osvětlit či uvést na pravou míru, nýbrž poukazuje na rozdílné subjektivní vnímání různých skutečností a bagatelní význam těchto rozporů. S tím ovšem krajský soud nesouhlasí, neboť se dané rozpory týkají skutečností, které jsou pro manželství a skutečné soužití dvou lidí zásadní a snadno zapamatovatelné. Průběh svatebního dne či žádosti o ruku bývá spojen s intenzivními emocemi, přičemž lidská paměť výrazně lépe vstřebává informace právě s takovými zážitky souvisejícími. Není tak uvěřitelné, že by se manželé takto lišili u obou událostí v jejich popisu, když navíc ani od těchto událostí neuplynulo nijak mnoho času. Totéž platí ohledně údajů o tom, jak se manželé seznámili, o jejich společném soužití a domácnosti. Lidská paměť je schopna snáze pojmout informace mnohokrát opakované a pravidelné (způsob soužití, denní rytmus, vybavení domácnosti), nebo naopak zcela ojedinělé a mimořádně výjimečné (žádost o ruku, pořízení snubního prstenu, svatební hostina).
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, uvedl, že *„účelovost uzavření manželství ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, a to ani když tomu tak od jeho úplného počátku nebylo.“*
22. Správní orgány se v průběhu správního řízení nezabývaly pouze otázkami spojenými s historií vztahu žalobkyně a jejího manžela, nýbrž zkoumaly i aktuální stav. Zkoumaly tak, zda manželství plní svou funkci, o čemž svědčí provedení několika místních šetření či pokládání otázek v průběhu provádění výsledků a svědeckých výpovědí zaměřených na společné bydlení, péči o domácnost či trávení volného času o víkendech. Nicméně zjištěné poznatky spojené s tímto okruhem skutečností podtrhávají závěr o účelově uzavřeném manželství, neboť se oba manželé lišili v odpovědích z hlediska společného času o víkendech, kdy při prvním kole výsledku, resp. svědecké výpovědi se lišili z hlediska toho, zda manžel žalobkyně má pracovní víkend či nikoliv, v případě druhého kola pak rozdílně vypověděli o návštěvě manžela žalobkyně. Lze rovněž poukázat na rozpory týkající se vaření v domácnosti mezi žalobkyní, jejím manželem a tchýní či rozdílné odpovědi spojené s vybavením společného pokoje.
23. Soud při tomto hodnocení nepřehlédl ani skutečnosti vypovězené babičkou P. K., která při prvním místním šetření vůbec neměla ponětí o svatbě svého vnuka se žalobkyní, byť věděla o vzájemném kontaktu mezi nimi, jakož i neměla ponětí o tom, že by žalobkyně bydlela v jejich domě, nýbrž přesně určila místo bydliště žalobkyně v domě na náměstí. Lze si jen stěží představit, že by babička manžela žalobkyně nevěděla, že žalobkyně bydlí společně s nimi v domě.

24. V žalobním návrhu žalobkyně argumentuje tím, že snaha využít jako důkaz výpověď babičky manžela žalobkyně není přípustná, s čímž se však zdejší soud neztotožnil. Jedná se o jednu ze skutečností zjištěných v průběhu správního řízení (v rámci místního šetření), které ve svém souhrnu dávají závěr o účelovosti uzavřeného manželství. Soud podotýká, že i bez této výpovědi babičky manžela žalobkyně by bylo možné uvedený závěr konstatovat.
25. Při vypořádání této žalobní námitky krajský soud nepřisvědčil ani názoru žalobkyně o absurdním výkladu zjištěných skutečností správními orgány, o doplňování skutkového stavu o vlastní domněnky správních orgánů či přičítání veškerých nejasností v neprospěch žalobkyně.
26. Správní orgány v daném případě dostatečně zjistily skutkový stav, k čemuž provedly několik místních šetření, výsledků žalobkyně i svědeckých výpovědí, a to nejenom manžela žalobkyně, ale také tchýně žalobkyně a kamarádky A., přičemž zjištěné rozpory nijak nedoplňovaly o vlastní domněnky, nýbrž je toliko hodnotily, a shledaly z nich závěry, se kterými se zdejší soud ztotožnil. Zjištěné rozpory nejsou způsobeny odlišným vnímáním skutečnosti jednotlivými osobami a specifickým fungováním paměti, jak se snaží žalobkyně konstruovat, nýbrž svědčí o tom, že se žalobkyně se svým manželem nebyla schopna na všech detailech toho, co budou vypovídat, dohodnout, aby tak zakryli účelově uzavřený manželský svazek.
27. Lze přisvědčit žalobkyni v tom, že její manželství s P. K. může být do určité míry netradiční, nicméně na základě výše uvedené rekapitulace správního řízení, zejména pak příletu žalobkyně do České republiky s ročním zpožděním po svatbě, nelze shledat v uzavřeném manželství cíl trvalého soužití s manželem či vzájemnou podporu a pomoc, neboť rok po svatbě spolu oba manželé trvale nežili. Nehledě na rozpory zjištěné ohledně společného soužití po příletu žalobkyně do České republiky.
28. Soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobkyně o nezjištění řádného skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu, neboť má za to, že správní orgány skutkový stav zjistily v souladu s tímto ustanovením.
29. Žalobkyně v žalobním návrhu dále poukazuje na Sdělení Komise ke směrnici 2004/38/ES, v němž jsou uvedeny faktory, které lze považovat za způsobilé vznést pochybnost o tom, zda je manželství účelové či nikoliv. Mezi tyto faktory patří: pár se před svatbou nikdy nesetkal; pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají; pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí; důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí); v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu; rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění; pár se rozvedl krátce potom, co státní dotyčný příslušník třetí země získal právo pobytu. Žalobkyně tvrdí, že v jejím případě nedošlo k naplnění všech těchto faktorů. Nicméně jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 2 As 59/2013-33, jedná se o faktory, které vnitrostátní orgány mohou zohlednit při úvaze ohledně účelového obcházení vnitrostátních právních předpisů upravujících přistěhovalectví, nemusí však dojít k naplnění všech těchto faktorů. V posuzované situaci přitom byly zjištěny a odůvodněny neshody stran důležitých informací, které se týkají žalobkyně a jejího manžela (těmito okolnostmi se soud již zabýval výše).

Navíc lze poukázat též na absenci společného jazyka, neboť ze správního spisu i konaného ústního jednání před zdejším soudem vyplynulo, že žalobkyně nehovoří dostatečně česky a její manžel neovládá vietnamštinu.

30. Pokud žalobkyně argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, krajský soud k tomu uvádí, že i v tomto případě se Nejvyšší správní soud nevyjádřil tak, že by bylo potřeba naplnit všechny faktory uvedené ve Sdělení Komise ke směrnici 2004/38/ES.
31. Další žalobní námitka spočívá v absenci posouzení aktuálního stavu ze strany správních orgánů. Ze správního spisu však vyplývá, že se správní orgány nezabývaly pouze okolnostmi vzniku manželství, ale zabývaly se rovněž aktuálním stavem manželství žalobkyně a jejího manžela k datu svého rozhodování (viz otázky pokládané žalobkyni a manželi v průběhu výslechů, resp. svědeckých výpovědí).
32. Pokud žalobkyně v průběhu ústního jednání argumentovala narozeným dítětem, které vzešlo z manželství s P. K., jedná se o skutečnost, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud přitom rozhoduje v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s., proto k této okolnosti v rámci svého posouzení přihlídnout nemohl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016-29). Lze ostatně citovat i již výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 2 As 59/2013-33: *„Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS, ke skutkovým novotám se zásadně nepřiblíží. Vybočení z této zásady je přípustné jen ve zcela výjimečných případech, zejm. v oblasti práva azylového, kdy by mohlo dojít k porušení některého z ústavně garantovaných práv, resp. zásady non-refoulement. Nové skutečnosti také bude přípustné zohlednit jedině tehdy, jestliže by již nemohly být posouzeny v novém správním řízení (k tomu viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131).“* Projednávaná věc však není případem z oblasti azylového práva a žalobkyně může nové skutečnosti uplatňovat v případném novém řízení u správních orgánů.
33. Krajský soud proto této žalobní námitce nepřisvědčil a za důvodnou neshledal ani námitku porušení legitimního očekávání, kterou žalobkyně spojila s absencí posouzení aktuálního stavu správními orgány.
34. V neposlední řadě žalobkyně namítá absenci posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. Žalovaná správně poznamenala, že při zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zákonné ustanovení nepředpokládá posuzování přiměřenosti takového rozhodnutí, jak se žalobkyně mylně domnívá a jak dochází například u zamítnutí žádosti o přechodný pobyt z důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (viz § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců sice obsahuje kritéria, kterými se mají správní orgány při posuzování přiměřenosti svých rozhodnutí zabývat, nicméně dané ustanovení je aplikováno pouze v případech, kdy zákon o pobytu cizinců předpokládá posouzení stran přiměřenosti daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Soud proto tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou, jakož i na to navázaná tvrzení o rozporu postupu správních orgánů s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu nebo rozporu napadeného rozhodnutí s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních

svobod či čl. 10 Ústavy České republiky. Ani porušení těchto ustanovení v daném případě zdejší soud neshledal.

VI. Shrnutí a náklady řízení

35. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
36. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. října 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu